

L'ESTRUCTURA DE L'EXPOSICIO

L'**estructura** de l'exposicio consta de tres fases: plantejament del problema, resolucio i conclusio. Despres de centrar el tema, l'orador anira aclarint punts, com si s'anticipes a les preguntes que l'auditori, menys expert que ell, podria fer-se sobre el tema.

En el moment d'organitzar les idees, cal tenir en compte que l'atencio del public comença a disminuir a mesura que s'allarga la xerrada. Si be es possible mantenir-la en moments clau, sera dificil conservar-la tota l'estona. Per això, l'exposició ha de ser breu i estructurada, de manera que el contingut sigui adequat a aquestes oscil·lacions d'atencio.

L'**organitzacio del discurs en tres part** (introduccio, cos i conclusio), que prove de l'oratoria classica, te en compte els diferents nivells d'atencio de l'auditori durant la xerrada.

En la **introduccio** o exordi cal anunciar el tema, justificar per que es important i remarcar-ne l'actualitat o l'interes. Cal enumerar també els objectius del discurs (informar sobre un tema, convencer d'una posicio determinada, exposar els resultats d'una investigacio...) i anticipar els punts principals que es tractaran. S'hi dedica aproximadament el 10 % del temps.

Un error freqüent entre els estudiants es oblidar-se d'aquests elements i, despres de presentar rapidament el tema, passar directament a desenvolupar-lo sense tractar cap dels punts introductoris.

La introduccio es un dels elements clau del discurs, perque de les primeres frases depen que l'auditori decideixi si val la pena seguir escoltant o no. "Allo que comença be ja està mig acabat", diu un proverbi angles. Cal, doncs, que l'orador prepari a consciencia aquesta part i eviti comportaments que podrien influir negativament en l'auditori.

Despres de la introduccio l'orador passa al **cos o desenvolupament**, on presentara els diferents punts del treball. El cos es la part més llarga del discurs: entre un 70 % i un 80 % del temps disponible. Te com a finalitat oferir, de manera organitzada i facil d'assimilar, els continguts del discurs seleccionats segons l'objectiu.

Cal incloure aqui cadascun dels temes que s'hagi decidit desenvolupar despres de fer el mapa d'idees. Es important que el desenvolupament segueixi una estructura determinada, perque, si no es així, l'audiencia no podra seguir el fil i es perdra.

Els punts que cal tractar al cos es poden ordenar segons diferents criteris. **Importancia** (quina es la informació mes important? quines idees son secundaries?), **seqüencia logica** (quines dades o conceptes ha de coneixer

primer l'auditori?), **seqüència cronologica** (que va passar primer?) o **interès** (quin tema interessa més a l'audiència?).

La **conclusió o epíleg** es el final del discurs i enllaça amb el que s'ha dit a la introducció. Consta de dues parts: una síntesi de les idees que s'han avançat a la introducció i s'han desenvolupat en el cos i una fórmula de tancament (preguntes obertes sobre el tema, anticipació de la continuació, plantejament d'hipòtesis, etc.).

La conclusió es el final del discurs. De la mateixa manera que la introducció es proposa captar l'atenció i crear un clima favorable, la conclusió ha de contribuir a crear una impressió duradora. L'últim que sent la gent es el que millor recorda.

Text extret i adaptat d'Argumenta: http://wuster.uab.cat/web_argumenta_obert/